

Zondag 30 juni 1918 – enige editie

Voor de Vlaamse kust.

Londen, 29 juni. De Britse admiraliteit meldt: in de avond van 27 juni hebben vier van onze torpedojagers, die op de Belgische kust patrouilleerden, acht vijandelijke torpedojagers in zicht gekregen. De onzen trokken in noordelijke richting in volle vaart op de vijand aan en begonnen reeds van ver te schieten. Na een gevecht van een kwartier kreeg de vijand versterking van nog drie torpedojagers, waarop onze strijdmacht op haar basis terugtrok. De vijand volgde niet en het gevecht werd afgebroken. Geen van onze schepen leed schade.

Engeland en de Vlaamse Beweging.

We hebben onze lezers ingelicht over de polemiek, welke is ontstaan ten gevolge van de mededeling in verschillende hier te lande verschijnende Belgische bladen over het memorandum, dat het Belgische kamerlid Frans van Cauwelaert de Engelse regering nopens de Vlaamse beweging zou hebben toegezonden. Ook onze medewerker heeft hierop in zijn laatste kroniek gezinspeeld. In een brief van de heer Hoste in ons ochtendblad van 27 juni, waarin werd verzekerd, dat de heer van Cauwelaert bij geen enkele gelegenheid de inmenging van Engeland in de Vlaamse aangelegenheden heeft voorgestaan, doch waarin de mogelijkheid niet werd ontkend, dat de heer van Cauwelaert de Vlaamse zaak tegenover de Engelse regering heeft verdedigd, werd de Echo Belge gesommeerd om het desbetreffend memorandum openbaar te maken.

De Echo Belge publiceert thans een deel van het bewuste memorandum, waaraan wij het volgende ontlenen. Nadat de heer van Cauwelaert er op heeft gewezen, dat de Vlaamse kwestie ook de

geallieerden, in het bijzonder Frankrijk en Engeland, moet interesseren, geeft hij uiting aan de vrees van het Vlaamse volk voor een Franse inmenging in de Vlaamse Beweging. Hij licht deze vrees nader toe door een aantal feiten van voor de oorlog aan te halen, toen de Franse regering (ten tijde van de tentoonstelling van Gent) een krachtige anti Vlaamse propaganda zou hebben gevoerd, mede om het vervlaamsen van de Franse hogeschool te Gent tegen te gaan. Hij meent, dat het Vlaamse land zijn morele integriteit moet behouden, door de Vlaamse gedachte de gunsten te verschaffen, welke haar toekomen.

Hij vervolgt dan: "Dit is vóór alles de plicht der Belgische regering. Doch de Engelse sympathieën kunnen eveneens een kostbare steun zijn. Het is zeer natuurlijk, dat de sympathie van Frankrijk meer spontaan naar onze Waalse bevolking uitgaat, welke met Frankrijk door de gemeenschap van taal verbonden is. Engeland van zijn kant, moet zijn bijzondere aandacht wijden aan het Vlaamse deel van België en ik heb redenen om te verklaren, dat men in bepaalde politieke kringen in Duitsland zulk een handelswijze van Engeland vreest. Ik heb reeds vermeld, dat de Vlaming met gemak de Engelse taal leert, welke veel verwantschap met de zijne bezit. Hij koestert eveneens jegens Engeland een historische sympathie en deelt met dit land de zin voor alle openbare vrijheid. Engeland heeft van zijn kant een stellig belang, dat de westelijke kusten van de Noordzee door kleine, vrije en welvarende volken worden bewaakt, die trots zijn op hun onafhankelijkheid en tegelijkertijd de Angelsaksische geest sympathiek zijn.

De heer van Cauwelaert zegt ten slotte, dat indien Engeland aan de Vlamingen in België zou tonen, dat het niet alleen een verdediger van de politieke vrijheid van de Belgische staat, doch ook een trouwe vriend van de volledige terugkeer tot de Nederlandse beschaving is, het van een grote politieke helderziendheid zou blijk geven, terwijl

een rijke toekomst der Belgische natie en haar internationale sympathieën niet zouden nalaten indirect invloed uit te oefenen op die van Nederland, dat elke dag meer verzot wordt op de literaire voortbrengselen der Vlaamse zuster.

Over de jongste uiting van de Raad van Vlaanderen schrijft Vrij België onder de titel: "Onder valse vlag" het volgende:

Waarom nog veel woorden verloren over de verklaringen van de "Raad van Vlaanderen", die ons via Berlijn bereiken?

Waren de raddraaiers van de Raad er voor bevreesd, dat in de Duitse Rijksdag de voorstanders van een rechtvaardige vrede de "Angliederungspolitik" tegenover ons land al te beslist zouden veroordelen? Moest dan het Duitse volk nog wat meer zand in de ogen gestrooid worden?

In elk geval heeft bedoelde "Raad" zelden een stuk openbaar gemaakt, dat zijn politiek meer doorzichtig maakt, en waaruit duidelijker blijkt, dat zijn werkelijke ingevers slechts de poesjenellen zijn van het Duitse annexionisme.

Eerst wordt in het stuk, dat aan de gouverneur-generaal van België overhandigd werd, de belofte herinnerd, waardoor de Duitse rijkskanselier de 8^e maart 1917. "Krachtige en duurzame bescherming, ook na de vrede" toezegde.

Vervolgens wordt op cynische wijze troef gezet op de Duitse overwinning:

"Nog staat de wereld met de wapens in de hand, nog strijden de legers der tegenstanders met verbittering, doch de successen van de Duitse wapens in het intussen verlopen tijdperk doen ook hen, die tot dusver nog twijfelden, de uiteindelijke overwinning van Duitsland

nabij schijnen. We hebben van meet af aan vertrouwen gesteld in de Duitse stamgenoten en wenden ons tot het broedervolk in de overtuiging, dat het bij zijn successen in het oosten en op de slagvelden in Frankrijk het stamverwante Vlaamse volk niet zou vergeten.

Zelfs de Duitse inval, waarvan von Bethmann-Hollweg minstens het onrecht erkende, vindt in de "Raad van Vlaanderen" zijn onbeschaamde pleitbezorger: "In noodweer heeft het Duitse leger de bodem van ons land betreden"; waarna er verklaard wordt, dat niet het Duitse rijk, maar de Belgische regering de vijand is. En hier schemert de vrees door, dat die regering tegenover het Vlaamse volk een flinke daadwerkelijke politiek zou kunnen voeren.

Onder geen voorwaarde zijn die heren er op gesteld, dat op onze bodem een vrij volk zou leven: "Vlaanderen dat economisch, politiek en strategisch aan de drempel van Duitsland is gelegen, weet, dat zijn zelfstandigheid door Duitsland gewaarborgd is, doch dat deze niet zonder Duitslands hulp tot stand kan komen."

Natuurlijk wordt de misleidende leuze: "een vrij, zelfstandig Vlaanderen" er bij gesleurd, maar wij betwijfelen, dat zelfs de leiders der Duitse meerderheidspartijen zich door dat varen onder valse vlag zullen laten verschalken. De taal van de "Raad van Vlaanderen" kan nog hoogstens weerklank vinden bij Westarp en Reventlow.

Vrij België ontzegt aan de Raad van Vlaanderen het recht namens het Vlaamse volk te spreken.

Onze correspondent te Havre seint dat de Franse regering de commandantsorde van het legioen van eer aan de voormalige Belgische minister-president, baron de Broqueville, heeft verleend.